Ми живемо в межиріччі ста століть,
Сто віків лежать за нами, наче гори.
Я зірву для тебе яблуневий цвіт
І чарівністю кохання заговорю.

Притулю до лика шибки іній скронь
І змішаю в думах фарби білу й чорну,
І скажу свойому серцю: не холонь!
Бо ж тоді тебе до нього як пригорну?

Як відчиню Храм любові і свічу
Запалю, коли зіллємось воєдино?..
Світ мовчить... Я крізь безмовність ту лечу
І до тебе світлом щастя знову лину.